

POSTANOWIENIE

Dnia 4 marca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski (przewodniczący)

SSN Jerzy Grubba

SSN Paweł Wiliński (sprawozdawca)

w sprawie **P. W.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 4 marca 2020 r.,

zażalenia obrońcy uniewinnionego

na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2019 r., sygn. akt IV KK 429/18, na podstawie art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k., art. 426 § 1 k.p.k. i art. 518 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

zażalenie obrońcy pozostawić bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 12 grudnia 2019 r., sygn. akt IV KK 429/18, Sąd Najwyższy nie uwzględnił wniosku obrońcy P. W. o zasądzenie od oskarżyciela posiłkowego na rzecz uniewinnionego P. W. kwoty 2.000 zł, tytułem zwrotu kosztów związanych z ustanowieniem obrońcy w postępowaniu kasacyjnym.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł obrońca uniewinnionego, zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść zaskarżonego postanowienia, polegający na przyjęciu, że wydatki prawomocnie uniewinnionego nie zostały należycie udokumentowane, bowiem do wniosku przedłożono paragon fiskalny, który „został wystawiony ponad dwa tygodnie od zakończenia postępowania kasacyjnego i nie zawiera żadnych informacji identyfikujących opłaconą usługę adwokacką z rozpoznaną sprawą”, w sytuacji gdy obowiązujące przepisy prawa nakładają na adwokata obowiązek wystawienia paragonu

fiskalnego dokumentującego przyjęcie środków płatniczych od klienta w momencie dokonania tej czynności, a paragon fiskalny nigdy nie dokumentuje danych identyfikujących osobę dokonującą płatności. Zdaniem skarżącego wskazany błąd miał wpływ na treść zaskarżonego postanowienia, albowiem przyjęcie przeciwnego stanu rzeczy skutkowałoby uwzględnieniem wniosku P. W. w całości.

Podnosząc powyższe, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia w całości poprzez uwzględnienie wniosku i zasądzenie kosztów poniesionych przez P. W. w związku z ustanowieniem obrońcy w postępowaniu kasacyjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie obrońcy uniewinnionego P. W. , wobec jego niedopuszczalności z mocy ustawy, należało pozostawić bez rozpoznania.

Zgodnie z art. 426 § 1 k.p.k. od orzeczeń sądu odwoławczego oraz od orzeczeń wydanych przez Sąd Najwyższy nie przysługuje środek odwoławczy, chyba że ustawa stanowi inaczej.

W Kodeksie postępowania karnego brak jest przepisu stanowiącego podstawę prawną do zaskarżenia postanowienia Sądu Najwyższego, wydanego w trybie art. 626 § 2 k.p.k. Próżno szukać tej podstawy w treści przepisów art. 626 § 3 k.p.k. czy art. 426 § 2 k.p.k. Również z jednolitego stanowiska Sądu Najwyższego wynika, że w postępowaniu kasacyjnym nie przysługuje zażalenie na postanowienie w przedmiocie kosztów procesu, o których po raz pierwszy orzekł Sąd Najwyższy (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2017 r., sygn. akt VI KZ 4/17, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2016 r., sygn. akt III KK 216/16)

Tym samym, wobec dyspozycji art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k., art. 426 § 1 k.p.k. i art. 518 k.p.k., Sąd Najwyższy orzekł, jak w postanowieniu.